

VIREOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL REI MIDAS

de Joan d'Ivark

Apol·lo i Pa degueren discutir quin dels dos feia millor musica, per quan el rei de Frígia, que havia per nom Midas, es veié en l'obligació de dir si preferia la flauta de Pa o la lira d'Apol·lo. Després d'haver-los escoltat atentament, el Rei Midas preferí la flauta

i corona de florer fa testa banyuda del déu dels ramats. Apol·lo es senti menyspreat i prometé venjar se de l'ultratge que se li feia; a ell, que guiava el carro del Sol! I el pobre Rei Midas pogué veure sa testa ornada amb dues formidables orelles d'asel!

Sembla que, aleshores, no pogué contenir una llàgrima d'aflicció, car no veia la manera d'amagar als seus súbdits aquelles orelles, premi a la seva sinceritat.

Mercès, però, a l'habilitat del més discret perruquer del regne i d'haver encarregat una corona d'or de suficient alçària que substituïria la de fulles habitual.

el Rei Midas pogué concórrer a les recepcions amb més pompa encara que abans, puix l'esplèndida corona i el correctíssim pentinat eren l'admiració dels súbdits fortament admirats.

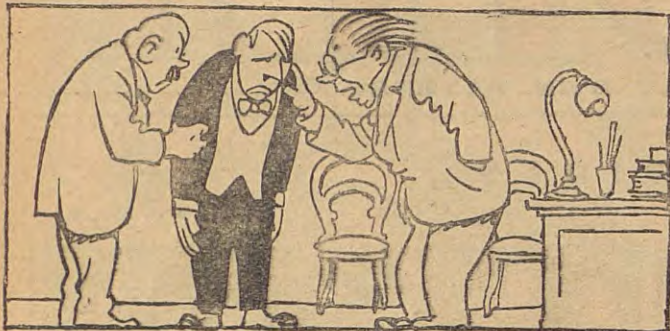
Mes el discretíssim perruquer, malgrat haver jurat de guardar el secret, sentia una necessitat terrible de dir-lo. Però, no volent faltar al jurament, se n'anà prop del riu, féu un forat a terra i, ben ajupit, cridà en alta veu: —«El Rei Midas té orelles d'asel»

Al cap de pòc temps, sens dubte per obra i gràcia d'Apol·lo, sortí com per encantament, un gran canyar en aquell lloc. Y és fama que les canyes al més petit moviment que feien impulsades pel vent deien: —«El Rei Midas té orelles d'asel! El Rei Midas té orelles d'asel!», lo qual, oït clarament pels vianants, s'escampà per totes les terres de Frígia.

EL DOCTOR «CURA LO TODO»

Ter Cornet

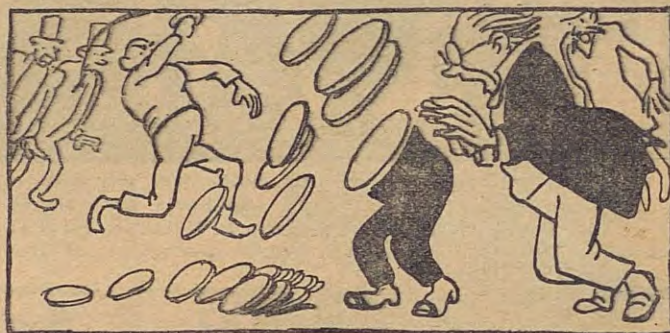
—«El vostè creu que no em matarà?» —«Li asseguro; estigui tranquil. Pot rentar el seu honor amb tota confiança, car jo li prometo que li curaré totes les ferides que li facin.»

—En guàrdia, senyors! A la una, a les dues... i a les tres!...—«Alça, «ánimo» senyor Casulleres!... No tingui por. Jo li asseguro que no li passarà res de mal.»

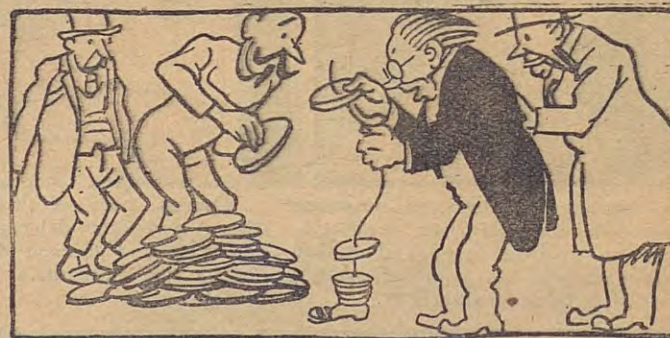
—«Ai, valga'm Déu!... Aquest home m'esmicola a talls!»
—«No s'espanti, senyor Casulleres; ans al contrari: estigui serè. Jo no em mouré del seu costat.»

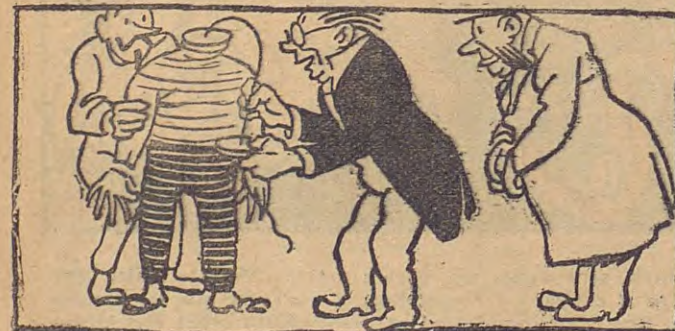
El doctor, quelcom desconcertat: —«Caram, caram! Això es complica! A aquest pas, del pobre senyor Casulleres no en quedarà ni un sol tros sencer!»

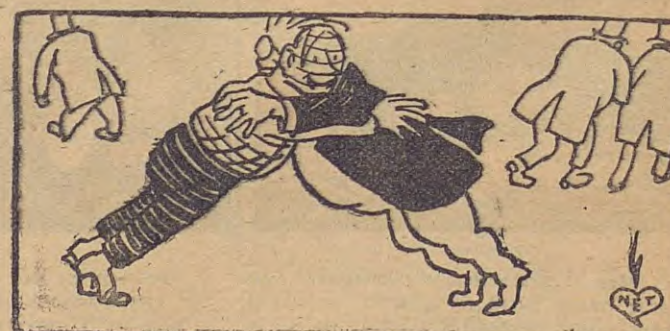
—«Noi; és una cosa terrible!... Si no ho veiés, no m'ho voldria creure!... L'han deixat com una llonganissa a punt de servir-la a taula com entreteniments.»

—«Senyors; el promès, promès!... Jo no sóc home de tornar mai enrera. He donat formalment la meva paraula que el curaria, fos com fos la ferida rebuda...»

...i vaig a complir-ho. Jo els asseguro que amb un fil i amb una bona dosi de paciència, tot ho arreglaré. Fixin-s'hi: ja veuran que el deixaré com nou.»

—«Gràcies, doctor, mil gràcies!... Vostè m'ha salvat la vida i m'ha curat la por. Avui m'he pogut ben convèncer que en aquest món tot té remeil»

UN HEROI

per Junceda

Quan en Magarrufa va sortir de l'ou ja es va veure que havia d'ésser cosa extraordinària. Tenia un mirar tan viu!

Un dia, quan ja era més grandet, escarbant en un femer va trobar un llibre de sociologia.

I, mentre els seus germans jugaven, ell no feia sinó llegir i posar-se un cap com uns tres quartans.

En aquestes, arribaren les festes de Nadal i el pagès de casa seva els va agafar i cap a ciutat falta gent.

Els germans d'en Magarrufa estaven d'allò més contents perquè no hi havia ningú que en passar no digués: «Quins pollastres tan macos!»

Però ell no se n'acabava de fiar. I quan va veure que una cuinera els sospesava, va pensar: «Ja sé de què val!»

I, en venir el vespre, espiava que el bon pagès quedés adormit a fi de poder posar en pràctica una idea que portava de cap.

Que no era altra que calar foc amb l'espelma a la palla del jaç. Perquè és lo que ell deia, heroic:

«Ja que de totes maneres hem de morir rostits, almenys no servirem per engreixar burgesos!»

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

»Damunt mateix de les aigües del riu hi apareixia un cadafalc de bambú, que servia d'estenedor dels peixos per a que s'assequessin, i rient, damunt l'enteixinat de canyes, quatre noietes força gracioses ens feien babarotes, mostrant-nos cada una un peixet assecat a la mà

estès boca enlaire, el cadàver d'un home nu, amb una ferida roja al braç i un viu morat al voltant del coll, com el séc d'una corda. Era, indubtablement, l'assassinat de què parlaven al «serai».

»Els indis de l'hostal i molts altres feien rodona a regular distància del mort i del bramín, i un grup tenia lligat de peus i mans a un «jain» de cara xupada i terrosa, amb uns pèls moixins llargs que li servien de barba i uns tatuatges jtroglífics al cos. El bramín parlava:

«—Els déus ho veuen tot i ho saben tot, encara que tot sia soterrat en les cavernes de l'esperit maligne. I els déus han permès que uns marxants et trobessin amagat amb una corda de seda... Tú no ets d'Arrakan, tú no ets un caçador d'homes... Per què duïes la corda?»

»L'acusat s'estremí, intentà desfer-se dels lligams i acabà per inclinar la testa i confessar:

» Si, bramín; els déus tot ho saben i els déus t'han dit una part de la veritat.

»—Acaba tu l'obra dels déus i explica't.

» Escolta, bramín... L'història és un por llarga, però jo no puc callar més... Jo vivia fa un any a Kashmir, entre somnis d'or. Estimava i era estimat per la dona més for-

»A la fi, els camells es deturaren, davant d'unes barraques de bambú on uns indis espitregats venien «gauja», beguda alcohòlica que els naturals del país beuen quan no poden arrebregar el conyar que els anglesos hi fan arribar massa sovint.

»Allí restà el carro i nosaltres saltàrem amb els ossos cruïxits, i sense gosar a caminar, car semblava que tinguéssim agulles a les plantes dels peus. Enfilàrem tot seguit per un senderó amb barraca de tela i bambú i amb parets al aire lliure generalment composades de saquets d'arròs, muntets de carabasses, pasta de banana o bé de taulètes de jonc contenint gran varietat de fruites que els europeus desconeixem.

»L'espectacle era atraient. Venedors i venedores ens cridaven per a què compréssim, parlant-nos en anglès amb discreta correcció. Una cosa estranyava: l'absència de compradors.

»Preguntàrem la causa i ens digueren:

»—Es el bramín del temple del Pensament que predica... Són tots a oir-lo!

»Llavors recordàrem el cas de l'indi mort, i també nosaltres ens encaminàrem vers el lloc on hi havia el bramín.

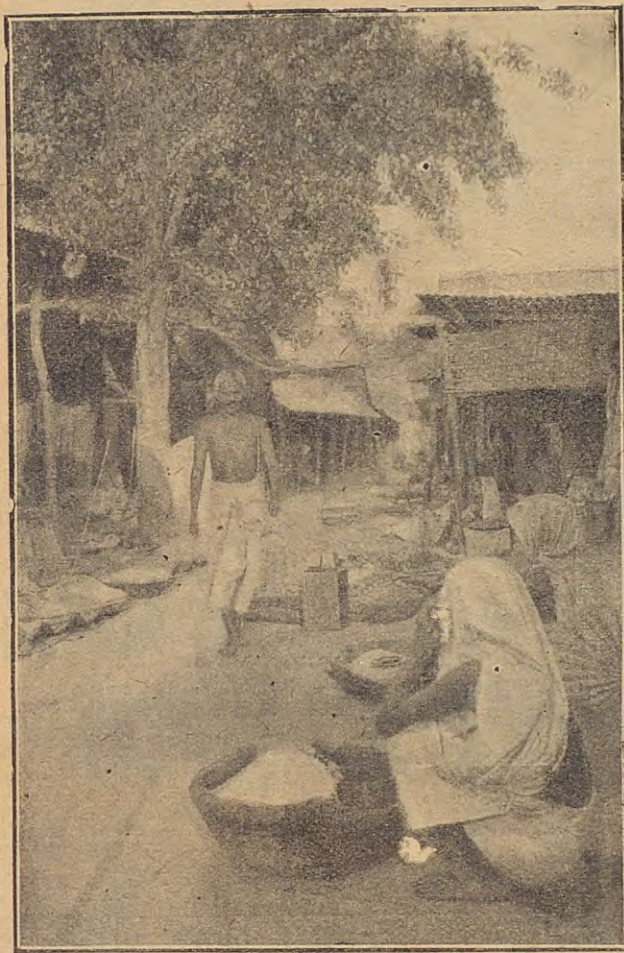
»Estava al peu mateix del riu. Era un home gros, quasi rapat de la testa i nu fins a mig cos, sentat a la manera mora en un seient estran sense potes, però primorosament tallat. Al-coll duia penjat un rosari de llavors blanques com boletes d'ivori, que li servia per als seus peccats.

»Als seus peus hi havia una tarima amb un drap brodat i damunt del drap un llibre hindú, dos candelers, una campaneta de bronz, un vas i una cassola d'aram. Més enllà,

»mosa de la ciutat. Els seus ulls vivíssims, llum de la meua vida, que n'havien empresonat d'europèus... mes ella era fidel a la raça... Encara em sembla veure-la amb son mantell de seda blanca, les seves calces rosades, els seus xapins brodats, tota ella joia i orgull del meu cor i de meua casa. Un dia, un amic traïdor, aquest home mort, aprofitant una anada meua a mercat, introduí a presència de Korina, la ben amada, a un venedor anglès de begudes espirituoses... Els déus el dempin per sempre! L'anglès s'enamorà follament de Karina i l'amic traïdor l'ajudà perquè Karina caigués en son poder. Raptada Karina, el seu amor triomfà del perill i sapigué morir d'enyorament de l'amat. Quan jo vaig tornar a Kashmir, m'assabentaren

»els parents de la mala acció del traïdor i deslleial amic i
»de la trista fi de ma estimada. Trenta nits i trenta dies
vaig passar plorant sobre les cendres de Karina, de genolls
»davant de la pira purificadora. Fetes les oracions, vaig
»començar a córrer món, cercant al mal amic, però aquest,
»temoreg de la meua venjança, havia corregut vers les te-

»res d'Arrakan, per a juntar-se a la tribu dels caçadors de
»homes... A Arrakan vaig anar jo, mes ell va descobrir-me
»i fugí abans de què jo el pogués haver. Mentres tant, vaig
»aprendre de tirar el llaç al tigre.»

»El narrador s'interrompé i una flama estranya arborà els
»seus llus. Per ma part, jo escoltava intrigadíssim l'estranya
»aventura. Els meus amics anglesos, a despit del seu natu-
»ral fred, també semblaven interessats. Els demés oients, el
»mateix bramín, es mantenien en silenci.

»—Homes i tigres, no sé pas què és pitjor, que els uns da-
»nyen per instint i els altres per venalitat!... Nómada, vaig
»anar seguint tots els rastres imaginables i per fi fa tres
»dies, seguint les petjades d'un tigre que deu tenir el jaç en
»la floresta veïna... la sort va posar-me al peu d'un arbre,
»que tenia un home enfilat en les branques més altes... Era
»un home poruc, que en oír el meu trepig, havia cregut
»que tindria que lluitar contra un tigre... I qui sap si te-
»nia raó, car aquell home era l'amic deslleial!... El cor me'l
»féu reconèixer. En canvi, el traïdor no em conegué, i rient
»de sa mateixa por, davallà de l'arbre, amb el llaç a la mà...
»—Germà va dir-me;—t'havia pres per un tigre... —Jo el
»vaig mirar fit a fit: —Més t'hauria valgut que ho fos!—
»vaig respondre, i ell, en la veu em va reconèixer.—Ah, ets
»tu! El promès de Karina! Si, jo sóc, Amaru, el dissortat
»Amaru, que no havia pensat mai en matar cap home,
»perquè els déus no ho volen i que ara et matarà perquè
»tu ets pitjor que el tigre!... —No havia acabat la meua ame-
»naça, que, destrament, el traïdor em tirava ja el llaç... Jo

»duïa un coltell anglès i em fou fàcil tallar la corda i es-
»cometre'l amb l'arma. E; covard anà per a fugir i lla-
»vors fou quant vaig ferir-lo en el braç... Ell encara va có-
»rrer més... Disposava ja del meu braç... Vaig fer giravol-
»tar la troca, brunzi en l'aire la corda, i la baga, justa, pre-
»cisa, empresonà el coll del malvat... Com que corria, amb
»l'empenta, ell mateix s'escanyà... Jo no pretenia més que
»fermar-lo pel coll i portar-lo pel món com una bèstia fera...
»com tinc fermat no lluny d'aquí un lleopard... Ara, bramín,
»condemna'm... Tant me fa. Només te demano que recolliu
»el lleopard i que el veneu... Amb el que us en donguin, feu-
»me dir les oracions que sien més grates als déus!»

»Acabà la narració amb un to de humil dignitat, que no
»sabria pos com definir-vos, però sí us diré que em varen ve-
»nir les llàgrimes als llus.

»El bramín també semblava commogut. Per ordre d'ell,
»el presoner amb un escamot d'indis corregué a cercar el
»lleopard fermat. Els demés esperàrem, i mitja hora més tard,
»compareixia a la nostra vista l'espectacle estrany d'un lleo-
»pard d'aspecte ferocíssim, encadenat del coll i arran d'an-
»ques, amb unes cordes groixudes.

»El jutjament del bramín fou breu. El mort era mort; la
»venda del lleopard fóra molt profitosa en servei dels déus;
»i el «jain»... prou penes semblava haver passat! Fou allí
»berat ràpidament, i se'l deixà marxar... Ja lluny, el veié-
»rem deturar-se davant d'un tascó d'amarrar barques, age-
»nollar-se, acotar el cap a terra... De tornada de la nostra
»excursió quinze dies més tard, ens assabentàrem de què el
»«jain» havia mort allí, fent oració fins que els déus van es-
»coltar-lo.

»Impressionats, abandonàrem el mercat, i encaixonats en

el carro tirat per camells, tornàrem al «serai» on ens espe-
»rava un excelent dinar de bou rostit i un vinet espanyol que
»jo duïa, adquirit a Madras.

»Ja era tard, i estàvem fatigats; de comú acord resolgué-
»rem posar-nos al llit, car al dia següent volíem matinejar i
»convenia que la jornada ens arreuqués plenament descan-
»sats.

(Continuarà)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 437. — JOAN DOMINGO.

Núm. 438. — JOAN BERNADELL.

Núm. 439. — JOSEP ROS.

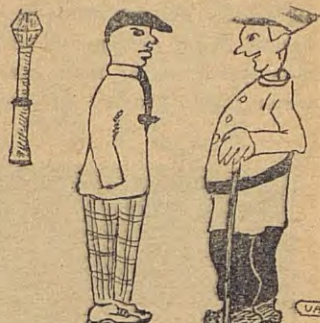
Núm. 440. — JOAN PERA.

AL CIM DEL TIBIDABO
—Pare, deixeu-me tirar 10 cèntims en aquest fonògraf.
—Noi, tot el dia que em demanes cèntims; ja acabo de tenir la butxaca foradada de tant ficar-hi la mà.

—...I despres ens varem asseure tots a la taula.
—Home: això d'asseure's a la taula, fa mal educat.

—Què hi vas a fer a Melilla?
—Hi vaig a menjar «mores»!

Núm. 441. — JOAN BOMBARDO.

Núm. 442. — MERCE VIRGILI.

Núm. 443. — MIQUEL PAGES.

Núm. 444. — JOAN C'JADES.

—Tonet: quin vi t'agrada més: el clar o el negre.
—A mi m'agrada més el Vi... rolet.

—Aqui, ja veurà: som gent ja acostumada; així és que no cal que faci compliment si es vol posar a la fresca!
(Els marrecs): —No deu portar mànegues a la camisa...

XISTO ESPORTIU
—Mira, noia: Ara el meu home i jo ens farem porters.
—Ah, sí?
—Sí. Perquè diu que hi han porteries que s'hi guanyen dos mil pesetes.

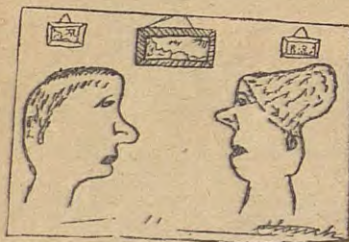
—Escolti, guàrdia: Què em farà el favor de dir-me quin carrer tinc de trencar per anar a la Redacció del «Patufet»?
—No trenqui cap carrer, o si no em veurè obligat a portar-lo al quarteret.

Núm. 445. — PEPET LLONCH.

Núm. 446. — JOAN ERNEST V. S.

Núm. 447. — JOSEPA TORT.

Núm. 448. — ANTONI MARTI.

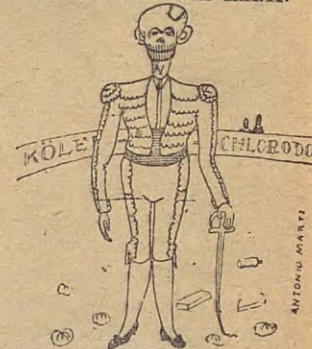
—Aquestes són hores de venir?
—Quina culpa en tinc jo de que el taberner no tanqui més aviat?

LES COSES CLARES
—Per a mi no hi ha res com l'aigua clara.
—Doncs per ami com el vi clar.
—Està clar.
—Veuràs... com més amics més clars.

—Vens? Aquest gos és caçador.
—Com ho saps?
—Aquest matí ha caçat una perdiu que la mamà tenia a la cassola.

UN «AS» D'ESPASA

Núm. 449. — JOAQUIM NUBIOLA.

Núm. 450. — ANGELINA FERRATER.

—Amb això de la vaga de transports, no puc anar al tennis.
—Hi ha un cotxe que circula i t'hi deixa allí mateix.
—Quin és?
—El de Sant Fernan que fa la meitat a peu i l'altra caminant.

—Com és que t'han passat aquell gol?
—Es que quant m'han tirat la pilota, estava matant una oruga que em feia por que em piqués.

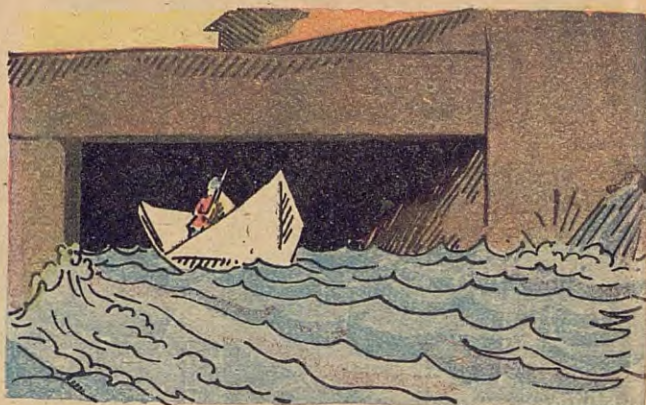
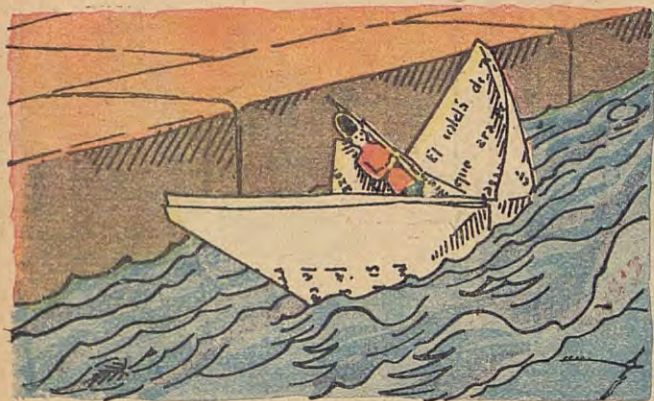
La setmana vinent publicarem la fotografia de les xamoses nines i magnífiques pilotes, que havem adquirit per a premis del «Gran concurs de ninots amb xisto».

Des d'avui estaran exposades en el aparador de càn Patufet i Virolet, Cardenal Cassanyes, 4.

L'intrèpid soldat de plom - III

(Continuació)

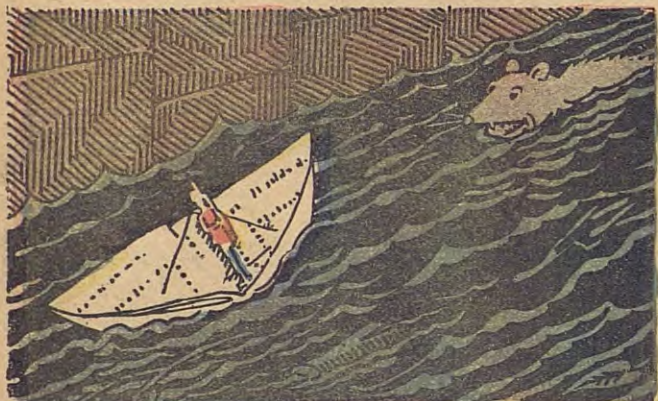
(Conte d'Anderson, il·lustrat per Prat)

Els dos vailets el seguien picant de mans. Mare de Déu, i quin corrent i quines onades, en aquell recl! Com que havia plogut tan fort, la nau era sacsejada d'una manera espantosa i devegades donava volts complets sobre si mateixa. Feia tremolar! Però el soldat s'aguantava ferm, en actitud impassible; l'esguard fixe i l'arma al hrac.

Sobtadament, la nau s'entaforà sota unes amples llosanes formant túnel sobre el reguerot. Hi feia tanta fosca com a dins de la capsa.

«Cap on dec anar, ara?—pensava.—Em jugaria qual-sevol cosa que és el dimoniet negre que em vol fer una mala passada. Almenys, si aquella senyoreta es trobés asseguda aquí, al meu costat! Encara que la fosca fos més negra, no me'n queixaria!»

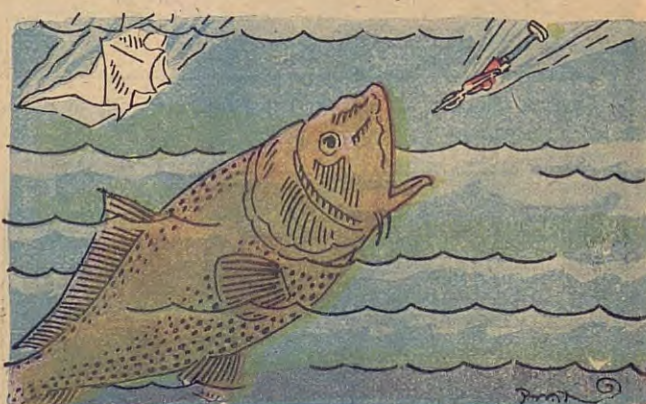
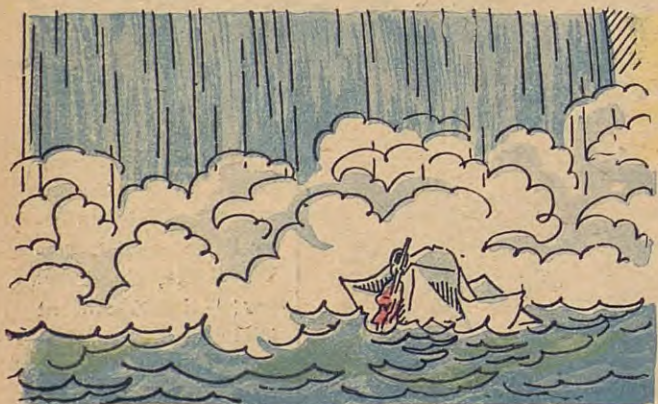

Comparegué una rata molt grossa que vivia sota les llosanes. «Ja portes passaport?», li digué, en veure'l.

El soldat de plom no respongué paraula i aguantà més fortament el fusell. La nau corria a tota velocitat, seguida de la rata furiosa que xerricava de dents i cridava als encenalls i als brins de palla: «Atureu-lo!...

...Atureu-lo, que no ha pagat els drets de passatge i no m'ha mostrat el passaport!»

Però el corrent devenia més i més fort, i el soldat veia ja claror al final de la foradada, quan sentí un bramular tant fort, qu hauria fet estremir l'home més intrèpid. Figureu-vos que al capdavant del túnel, el rec queia dins d'un gran canal.

El perill era tan terrible pel soldadet com no seria per a nosaltres la davallada per una catarata.

Hi era tan prop, que ja no podia aturar-se. La nau s'hi llançà i el soldat féu tots els esforços possibles per aguantar-se el més fermament possible. Ningú no hauria pogut alabar-se d'haver-lo vist parpellejar. El vaixell donà tres o quatre toms...

...i féu aigua per tots costats. Fatalment tenia d'anar a fons! El soldat tenia aigua fins al coll, la nau anava enfonsant-se i el paper es començava a desplegar. L'aigua li cobria ja el cap. Creient arribada la seva darrera hora, pensà en la bonica dansarina, a la qual ja no veuria mai més.

El paper s'esqueixà i el soldat féu una tombarella, però al mateix instant un peix molt gros l'engolí.

(Acabarà.)